

[Bertel Dahlgaard.]

Det, jeg tillod mig at sige i min bemærkning til det ærede medlem hr. Thestrup, var dette, at dengang — det var altså dengang, da spørgsmålet var fremme om at gå ned fra 18 til 16 måneder, om kaserne, der ikke blev bygget, om ikke-anbringelse af fremmede tropper i baser i Danmark — da var det aldeles ikke noget, som man mente gik an, nej, da angreb man på det voldsomste det radikale venstre. I tiden derefter har man imidlertid ikke reageret deroverfor, og det bebrejder jeg ikke de ærede medlemmer. Det er altså en hel misforståelse, det ærede medlem hr. Aksel Møller bygger sine betragtninger på.

Men der var en interessant ting i det ærede medlems udtalelser, som jeg gerne vil understrege. Han sagde: det er rigtigt, vi kan komme i den situation, at vi må sige til vore allierede, at det kan vi ikke bære. Ja, der er blot den forskel mellem det ærede medlems anskuelse og min anskuelse, at jeg mener, den tid er inde nu. Og det ærede medlem hr. Aksel Møllers betragtning, at en besparelse på 60 mill. kr. i Danmarks nuværende økonomiske situation skulle ligge uden for, hvad den danske regering og det danske folketing skulle kunne tage sin suveræne beslutning om, den føler jeg mig overbevist om — og det viser jo også den højtærede forsvarsministers udtalelse — ikke bygger på en realitet.

Må jeg så i øvrigt tilføje, at det er ikke mig bekendt, at den beslutning, vi nu om lidt skal tage, bygger på en politisk vurdering. Regeringen har i sit forslag givet udtryk for, hvad den bygger på, nemlig en statsfinansiell vurdering.

(Kort bemærkning).

Aksel Møller: Den 22. juni i fjor diskuterede vi sidst spørgsmålet om det konservative folkepartis og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards mellemværende. Dengang forklarede jeg — og jeg forstod, at det ærede medlem i sin replik accepterede det — at det konservative folkeparti havde ikke godkendt nedsættelsen af forsvarsbevillingerne med de 50 millioner, men simpelt hen stillede sig på det standpunkt — efter at denne nedsættelse var gennemført — ikke at ville stille forslag om for-

højelser igen, så længe forsvarsudvalget arbejdede. Siden har de begivenheder fundet sted, som jeg omtalte for det ærede medlem, og som det ærede medlem lukker øjnene for: de store udenrigspolitiske begivenheder, der gør, at det er urimeligt og farligt for Danmark at foretage besparelser, om hvilke det gælder, at de nedsætter forsvarrets effektivitet.

Jeg har ikke påstået, at denne sal ikke kunne træffe en suveræn beslutning i dette spørgsmål. Naturligvis kan vi det. Men jeg har henstillet ud fra det ærede medlems egen argumentation, at man, inden man traf den beslutning, optog forhandlinger med vore allierede om den forsvarsopgave, som jo må blive løst ringere af Danmark, så vidt jeg forstår den højtærede forsvarsministers bedømmelse af virkningerne på effektiviteten.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Jeg har ikke udtalt, at det ærede parti har godkendt, hvad der skete dengang; tværtimod sagde jeg, at man godkendte det ikke. Men jeg har fastslået den kendsgerning, at man derefter ikke har reageret ved at foreslå en tilbageføring. Og det, jeg har sagt i min første tale — og jeg er gået ud fra, hvad jeg mener er rigtigt — er, at det forholder sig anderledes nu med det konservative folkepartis stilling over for det besparelsesforslag, der er fremsat her, og at partiet efter valget, når tiden igen er inde, vil foreslå at komme bort fra disse besparelser. Det er en fremstilling af de rent faktiske forhold, som de tegner sig for mig, og hvis det er forkert, vil jeg gerne have oplysning om det.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene, og man gik til afstemning over ændringsforslagene efter en omdelt fortegnelse, hvori ændringsforslagene var ordnet efter ministerier.

Statsministeriet:

Ændringsforslag nr. 52 (lovforslagets § 5), ændringsforslag nr. 53 (lovforslagets § 6), ændringsforslag nr. 54 (lovforslagets § 7) og ændringsforslagene nr. 55-60 (lovforslagets § 8)

vedtoges uden afstemning.